

Щомъ залѣзе слънцето, по здрачъ, прѣзъ прозореца азъ видѣхъ тритѣ мишки, които вѣрвѣха изедно въ редъ.

Тѣ минаха по мостчето и азъ разбрахъ работата: въ срѣдата полека-лека вѣрвѣше слѣпа мишка, която здраво стискаше съ зѣби една прѣчица; отъ двѣтѣ ѝ страни вѣрвѣха двѣ млади мишки, които прѣдѣържаха съ зѣби краищата на прѣчицата. Тия двѣ мишки бѣха водачки на слѣпата и я извеждаха изъ хамбаря за къмъ рѣчицата да се напие съ вода.

— Видѣ ли: Тържествено каза моя приятель. — Увѣри ли се, че мишките сѣ доста уменъ народъ?...

Туй бѣ дѣйствително чудно, и азъ никога нѣма да забравя тѣзи мишки, които доброволно изпълняваха длъжността на милосердни водачки...

РЕБУСЪ.

